Nr. 43

SJORS

van de Rebellenclub

28 oktober 1961
VERSCHIJNT WEKELIJKS

KOKEN en BAKKEN VAN EIEREN

Vreemde dingen in Engeland

De leden van de Engelse familie Penderel hebben alle reden hun voorvaderen dankbaar te zijn. Meer dan driehonderd jaar geleden verloor koning Karel II de slag bij Worcester en moest zich in een holle eik verbergen om aan de wraak van zijn tegenstanders te ontkomen. De vijf gebroeders Penderel hielpen hem zich schuil te houden en deze daad bezorgde hun en hun nakomelingen een altijddurend jaargeld van achtenzestighonderd gulden. Een advocatenkantoor in Wolverhampton betaalt dit bedrag nog steeds elk jaar aan drie afstammelingen van de hulpvaardige gebroeders Penderel uit. De dankbaarheid van koning Karel II heeft het Engelse volk tot nu toe ongeveer twee miljoen gulden gekost.

Een van de zonderlingste verplichtingen van de Engelse staat is het betalen van een jaarlijkse huur van veertienhonderd gulden voor een kasteel, dat niet bestaat. Leden van een familie in Lincolnshire ontvangen met de regelmaat van de klok een cheque voor de huur van Langharne Castle in Zuid-Wales en zij danken dat buitenkansje aan het feit dat zij de erfgenamen zijn van de laatste graaf van Dysart. In honderdzevenenzeventig jaar is het totale bedrag nu, met de rente mee, op negentien miljoen gulden gekomen.

Koning Karel II schonk een van zijn kamerheren en diens nakomelingen een jaargeld, dat tweehonderdtwintig jaar werd uitbetaald en de schatkist zes miljoen gulden lichter maakte.

In 1718 schonk koning George I aan de hertog van Grafton het recht zich uit elk met wijn geladen schip, dat een Engelse haven binnenvoer, twee volle kisten toe te eigenen. Dit recht ging later op zijn nakomelingen over. Pas in 1919 werd het ingetrokken tegen betaling van drie miljoen. Het werd trouwens tijd dat er een einde kwam aan dit recht: de hertogelijke familie was er al zestig miljoen gulden rijker door geworden.

Hoe kostbaar water is, blijkt uit de geschiedenis van de Londense goudsmid Filip Clevedon, die in 1606 de vergunning kreeg de Engelse hoofdstad van bronwater te voorzien. Pas vijftig jaar geleden heeft men dit recht voor het fantastische bedrag van negentig miljoen gulden van de familie van Clevedon afgekocht.

Het allervreemdste geval in deze wonderlijke opsomming is ongetwijfeld dat van een Schotse baron, die zijn landgoed en kasteel in huur heeft voor drie stoten op de jachthoorn. Als de regerende vorst of vorstin van Engeland in Schotland op de jaarlijkse hertenjacht gaat, hoeft hij slechts driemaal op zijn hoorn te blazen om weer voor een jaar in het bezit te zijn van zijn goed. De waarde van één keer blazen kan gerust op enkele honderdduizenden guldens worden gesteld.

MUG en MIK

DE SPORTHELDEN

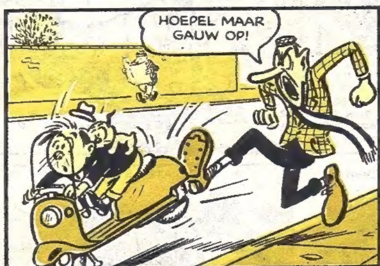

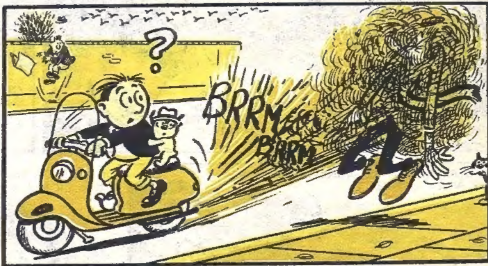

Mijn vader is geen struikrover

AMY EN HAAR VADER VLUCHTTEN ZO SNEL ZIJ KONDEN. TERWIJL ZIJ DOOR HAAR VADER STEVIG WERD VASTGEHOUDEN, BEDACHT AMY MET SPIJT DAT HET ENIGE BEWIJS VAN ZIJN ONSCHULD NU VER-LOREN GEGAAN WAS.

DWARS DOOR DE WOESTIJN

NIET VER DAARVANDAAN ZAT OOK IEMAND VOOR EEN ZENDER. HET WAS SLAGG.

NU ZE EXTRA-DRIJVERS HEBBEN, HALEN ZE DE REGENBOOGPAS WEL. WAT MOET IK DOEN?

VOORLOPIG NIETS. ALS ZE DE PAS BEREIKEN, MOET JE HET ME MELDEN.

HET SPIJT ME, JILL, DIE SPRINKHANENSOEP MAAKT ME ZEKER KRIEBELIG.

JILL ZOCHT EEN STIL PLEKJE OP, WAAR ZE HET OOG KON HOUDEN OP DE UITGEPUTTE KUDDE.

ARME DIEREN, IK WIST NIET DAT HET ZO HEET ZOU ZIJN! MAAR WE MÓETEN VERDER!

DE VOLGENDE OCHTEND TROK JILL MET DE KUDDE EN DE HELPERS VERDER, NADAT IEDEREEN ZICH NOG EENS EXTRA VERFRIST HAD. HET WAS NOG KOEL, MAAR HOE HOGER DE ZON KLOM, HOE HETER HET WERD. MIDDEN OP DE DAG HIELDEN ZE HALT.

EERST GAAN DE TWEE HARRY'S EN JACKY DE RONDE DOEN, DAARNA JIJ EN IK, ALAN.

PFFT, IK SNAP NIET HOE JIJ HET UITHOUDT MET DIE HITTE, IK KAN NIET MEER!

ALS JUFFROUW JILL HET KAN, KUNNEN WIJ HET OOK, ALAN!

VOOR ZE VERDER GINGEN, KREEG JILL NIEUWE PROBLEMEN OP TE LOSSEN.

HET WATER VERDAMPT ZO VLUG IN DE ZAKKEN, DAT WE NOOIT GENOEG HEBBEN. WE MOESTEN HET MAAR IN DE TANK LATEN.

HET WORDT ER ZO LAUW IN. MAAR JA, OOK DAT KOMEN WE TE BOVEN. WE MOETEN ER ERG ZUINIG MEE ZIJN.

IN DE BRANDENDE HITTE TROKKEN ZE VERDER. TEGEN DE AVOND HIELDEN ZE HALT OM TE ETEN.

STRAKS SEIN IK NAAR HURRYUP: IEDEREEN HEEFT ZICH GOED GEHOUDEN. SAM HEEFT PRIMA GEKOOKT.

VERGEET NIET TE SEINEN: ALAN HEEFT ZICH OPGEOFFERD; HIJ ZAL ZICH VOORLOPIG NIET MEER MET KOSTBAAR WATER WASSEN!

MAAR DE VOLGENDE DAGEN WAREN ZO ZWAAR, DAT DE STEMMING VLUG DAALDE. DE HITTE WAS ONDRAAGLIJK, HET VEE SLEEPTE ZICH MET MOEITE VOORT EN HET LEEK TWIJFELACHTIG OF ZE HIER DOOR ZOUDEN KOMEN. IEDER UUR WERDEN DE DIEREN ZWAKKER. ZOU JILL OP TIJD KOMEN?

TOEN, TERWIJL ALLE HOOP VERLOREN SCHEEN...

ALAN, JACKY, KIJK EENS DAARGINDS!

DE REGENBOOGPAS, HOERA!

ONGELOOFLIJK, WIJ DE KLEIVLAKTE DOOR ZIJN!

Het vliegtuig in de wildernis

Ons nieuwe vervolgverhaal door Margaret Ruthin

HOOFDSTUK I

De twee meisjes braken hun opgewekt gesprek af en bleven tegelijk met een ruk staan toen zij de grote, zwaar bestofte Lander zagen, die naast een groep bamboehutten stond.

De auto zag er overigens helemaal niet schrikwekkend uit. Het olifantenkamp, langs het bijna droge rivierbed, met het ruime kookhok en de kleine kippenren, waarin magere hoenders bedrijvig rondscharrelden, was evenmin schrikwekkend. Toch scheen de stoffige auto de in kaki geklede meisjes plotseling triest te stemmen.

Terwijl zij zwijgend langs het hier breder wordende junglepad staarden, stapte de jonge olifant, die hun kampeeruitrusting droeg, in een boog langs hen heen, geleid door de kornak (olifantsleider), die op de grijs-zwarte nek van het dier zat alsof hij daar was geboren.

Het donkerharige meisje verbrak het eerst het zwijgen. Ze zuchtte, trok haar schouders op en zei: „Dit zijn altijd de akeligste momenten van een vakantie, Jill. Dan krijg ik neiging te gaan huilen."

„Ja; nu ik de Lander van je vader zie, is het of iemand zegt: Pak je koffer, de vakantie is afgelopen," merkte Jill Ormond kalm op. „En dat is inderdaad waar," voegde ze eraan toe. En omdat het huilen haar zelf ook nader stond dan het lachen, keerde ze zich om en keek naar het junglepad, waarop zij zoëven nog onbekommerd en vrolijk hadden gewandeld. Ze wilde nog een laatste blik werpen op het donkere groen van de junglebomen; op het stoffige pad dat een smal, bruin lint leek; op de kleurige vogels, die flitsend heen en weer schoten.

Gedurende de afgelopen drie weken hadden zij en haar nieuwe vriendin Marcelle Duhamel door het bosgebied van haar oom Dick gezworven — een gedeelte van de jungle, waar teakhout werd gekapt. Dick Ormond was een van de weinige blanken die nog in de Birmaanse rimboe waren gebleven. Hij was groot, gebruind door de tropenzon, met een vrolijke lach en een pijp, die, ook als ze niet brandde, stevig tussen zijn witte tanden bleef geklemd.

Hij had de leiding over de Birmaanse werklieden en de olifanten, die de teakstammen door de jungle naar de oevers brachten van de rivieren, waarlangs de balken naar de mond van de Irrawaddy — de hoofdrivier — of naar Rangoon afdreven.

Dick Ormond had het prettig gevonden de twee meisjes als gasten te hebben en hij had hun alles laten zien: het kappen, het slepen, zelfs het africhten van jonge olifanten. Zij hadden verbaasd toegekeken, terwijl de sterke dieren de stammen naar de steile rivieroevers trokken

en daar de balken met één enkele duw van een machtige voorpoot in het water stortten.

Gedurende drie korte weken hadden zij geweldige bewondering gekregen, niet alleen voor de schrandere olifanten, die elk woord dat tegen hen werd gezegd schenen te verstaan, maar ook voor de kornaks, die in staat waren de kolossale dieren op een enkel kort bevel bijna alles te laten doen.

Een wel zeer gelukkig toeval had de junglevakantie mogelijk gemaakt. Jill was met haar vader en moeder, die voor zaken naar Bangkok moesten, naar het oosten gekomen. Jill wilde haar oom Dick bezoeken, maar ze mocht van hem alleen het binnenland in, als een ander meisje haar vergezelde. Dit werd mogelijk gemaakt door meneer Jacques Duhamel, een Franse arts, die drie jaar in Opper-Birma doorbracht om studie te maken van tropische ziekten. Zijn dochter Marcelle was met vakantie naar Rangoon gekomen; het meisje greep gretig de kans om drie weken in het gebied van de teakbossen door te brengen en haar vader had hen in zijn Lander erheen gereden.

Nu was de Lander weer terug en morgen zouden zij naar Mandalay vertrekken om daar in de trein te stappen voor de reis zuidwaarts, naar Rangoon. Over enige dagen werd daar een der lijnboten, die de dienst tussen Bangkok en Colombo onderhielden, verwacht; de meisjes zouden aan boord gaan en de vakantie van hun leven zou definitief tot het verleden behoren.

Dick Ormond, pijp in de mond, verscheen in een bocht van het smalle pad: toen hij zag dat zijn logés bleven staan, bracht hij zijn handen bij zijn mond en riep: „Hebben jullie iets vergeten? Iets achtergelaten?"

Marcelle schudde ontkennend haar hoofd, zuchtte weer en keerde zich naar haar vriendin.

„Deze vakantie zullen we nooit vergeten, Jill. Nooit. Als we morgen vertrekken, sluiten we een heel mooie tijd af. Een tijd die een heerlijke herinnering zal blijven, nietwaar?"

Het was de beurt van Jill om te zuchten en ze knikte heftig instemmend.

„Ja, Marcelle. Zo'n prachtige vakantie zal ik nooit meer beleven. Het is reuzeleuk geweest." Ze glimlachte. „Maar kom mee. Als oom Dick ziet dat we staan te kniezen, lacht hij ons uit en vertelt ons dat we blij moeten zijn te vertrekken voor de moesson begint."

„Ja; misschien is het beter weg te gaan nu alles nog in volle bloei staat," gaf Marcelle toe. Ze stak haar arm door die van haar vriendin en zij liepen samen verder in de richting van het kamp. „Je oom krijgt de narigheid van stortregens en modder en bloedzuigers." Ze huiverde even. „Bah, bloedzuigers, afschuwelijk! Vader heeft me erover verteld."

Even later hadden ze het kamp bereikt, waar de vader van Marcelle, die in de loop van de dag was gearriveerd om de meisjes morgen naar het station te rijden, hen opwachtte en na de eerste hartelijke begroeting een verward, maar opgetogen verslag van hun belevenissen kreeg.

Uit de schoorsteen van het kookhok steeg een bleekblauwe rookslierte omhoog in de rustige avondlucht. De olifanten, die in de nabijheid van het kamp hadden gewerkt, waren losgelaten om voedsel te zoeken en een opgeschoten Birmaanse jongen droeg emmers heet water in de bamboehut, die door de twee meisjes als badkamer werd gebruikt.

Toen de duisternis inviel, werd het avondmaal opgediend. De hemel, die gedurende de afgelopen week steeds meer bewolkt was — een waarschuwing dat de moessonregens op komst waren — werd thans af en toe verlicht door bliksemflitsen. Maar het onweer was zo ver verwijderd, dat de donder slechts als een vaag gerommel, ergens in de hogere heuvels, hoorbaar was.

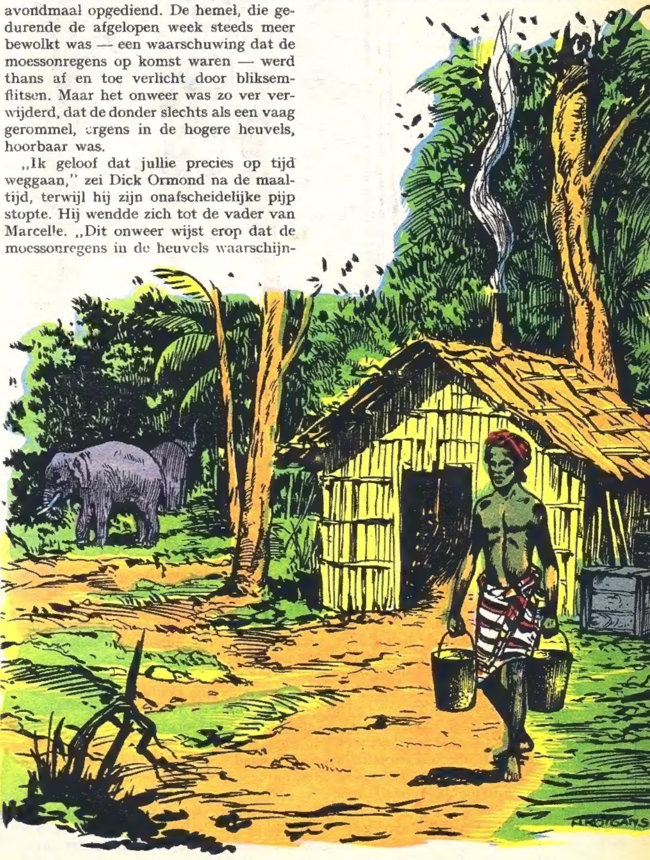
„Ik geloof dat jullie precies op tijd weggaan," zei Dick Ormond na de maaltijd, terwijl hij zijn onafscheidelijke pijp stopte. Hij wendde zich tot de vader van Marcelle. „Dit onweer wijst erop dat de moessonregens in de heuvels waarschijnlijk reeds begonnen zijn. De rivier, nu nog bijna droog, is morgen misschien al een woeste stroom, meneer Duhamel."

De Franse dokter gaf zijn gastheer een knipoogje.

„Misschien is het verstandiger vanavond nog te vertrekken, meneer Ormond," zei hij en wendde zich dan tot zijn dochter. „Wat dunkt je, Marcelle? Zullen we nu gaan?"

„O, asjeblieft niet, vader," smeekte Marcelle, die het knipoogje niet had gezien. „Morgen. We willen graag tot het allerlaatste ogenblik blijven. Zo denk jij er toch ook over, nietwaar, Jill?"

„Natuurlijk," antwoordde Jill. „Ik. . ." Ze werd onderbroken door een klop op de deur. De voorman van de arbeiders kwam

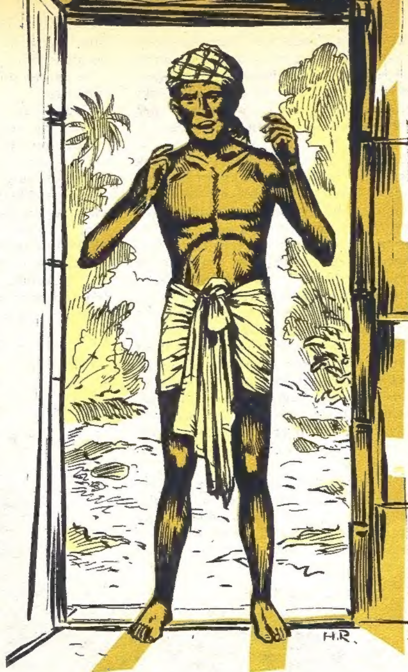
Een opgeschoten Birmaanse jongen droeg emmers heet water in de bamboehut.

binnen; hij was opgewonden en brak los in een stortvloed van Birmaanse woorden, die Dick Ormond met een ruk uit zijn stoel deed opspringen. Hij luisterde tot de voorman uitgesproken was, stelde een paar vragen en wendde zich dan tot zijn gasten.

„Zoëven is een boodschapper gekomen met het bericht dat een vliegtuig in de heuvels is neergestort." Hij liep naar de deur. „Mijn verontschuldiging, maar ik wil liever met de man zelf praten."

Hij verliet het vertrek, gevolgd door de voorman en dokter Duhamel. De twee meisjes keken elkander zwijgend en ontsteld aan; het gemompel van stemmen klonk gedempt tot hen door en enige ogenblikken later kwam de vader van Marcelle weer binnen. Zijn gezicht stond ernstig.

„Er schijnt inderdaad een vliegramp te hebben plaatsgehad," zei hij. „In de heuvels. Meneer Ormond meende aanvankelijk dat de Birmaan een blikseminslag had waargenomen, maar zijn verklaringen waren zo overtuigend. . ." Hij zweeg toen de oom van Jill op de drempel verscheen.

Hij was opgewonden en brak los in een stortvloed van Birmaanse woorden, die Dick Ormond met een ruk uit zijn stoel deed opspringen.

„Ik zal jullie moeten verlaten," zei hij. „We kunnen wel als vaststaand aannemen dat een vliegtuig is neergestort. Ik weet niet of er overlevenden zijn, maar ik zal trachten de plaats van de ramp te bereiken en. . ."

„Ik ga natuurlijk met u mee," onderbrak de vader van Marcelle hem.

„O, maar u. . ."

„Meneer," viel de Fransman hem opnieuw in de rede, „ik ben toch arts? Ik heb verbandstoffen en enige instrumenten en medicamenten bij me en. . ."

„Vanzelfsprekend. Ja, daar heb ik niet zo gauw aan gedacht," zei Dick Ormond. „Ik stel het bijzonder op prijs als u meegaat. Zelf heb ik indertijd een cursus eerste hulp bij ongelukken gevolgd. Ik speel zo'n beetje dokter over mijn arbeiders en kornaks — maar overlevenden van een vliegramp hebben waarschijnlijk meer deskundige hulp nodig." Hij zweeg en wreef langzaam met zijn hand over zijn kin.

„Piekert u ergens over?" vroeg de vader van Marcelle.

„Ja," antwoordde Dick Ormond en richtte zijn ogen op de meisjes, die nog bij de tafel zaten. Jacques Duhamel volgde zijn blikken; op zijn voorhoofd verscheen een frons. Dan sprong Marcelle van haar stoel op.

„Maakt u zich ongerust over ons?" vroeg ze en maakte met haar hand een gebaar dat even duidelijk als woorden te kennen gaf: „Maak voort. . . ga vlug. . . elke seconde is kostbaar."

„Laten we met u meegaan," stelde Jill voor. „Misschien kunnen we helpen. Ik kan verband leggen en. . ."

Ze brak haar woorden af, want haar oom schudde zijn hoofd.

„Het spijt me, Jill, maar dat is uitgesloten," zei hij ernstig. „Wanneer het vliegtuig is neergestort op de plek die me is genoemd, ligt het in het meest woeste en ontoegankelijke gedeelte van de heuvels. Noch jij, noch Marcelle kan de tocht naar de plaats van de ramp in de duisternis afleggen. Zelfs voor mij is het een zware opgave. De afstand bedraagt ongeveer twintig kilometer en je weet wat dat betekent in het heuvelachtige terrein van de jungle. Het is ook geen prettig idee jullie hier alleen achter te laten, maar ik heb geen keus."

De vader van Marcelle trok Dick Ormond naar buiten en zei: „Waarom maakt u zich ongerust, meneer Ormond? Wanneer u een paar mannen hier achterlaat om het kamp te bewaken, zijn de meisjes toch volkomen veilig?"

„Tot vanavond zou ik zonder aarzelen ja hebben gezegd," antwoordde Dick Ormond. „Want dit is altijd een rustige streek geweest. Maar ik heb zoëven ook een gerucht opgevangen dat een bende dacoits (bandieten) in de richting van dit gebied trekt. Zij zijn al enige tijd op de vlucht voor de politie en een legereenheid, die met hun vervolging is belast. De kans is gering, maar veronderstel eens dat zij dit kamp ontdekken."

Meneer Duhamel zocht nog naar een antwoord, toen Marcelle naar buiten kwam en de beide mannen zag staan.

„Maar, vader, waar wacht u op?" zei ze een beetje verontwaardigd. „De inzittenden van dat vliegtuig zijn misschien zwaar gewond en hebben uw hulp dringend nodig."

„Ja, ga toch, oom," drong ook Jill, die haar vriendin was gevolgd, aan. „Wij wachten rustig op uw terugkomst. Nietwaar, Marcelle?"

„Geef ons een revolver," stelde Marcelle voor. „Zolang dat ding niet is geladen, kan ons niets gebeuren," voegde ze er met een ondeugende glimlach aan toe.

De Franse dokter en zijn Engelse gastheer keken elkander een moment aan en knikten dan gelijktijdig. Ja, als er overlevenden waren, hadden zij stellig dringend medische hulp nodig.

Twintig minuten later vertrok de reddingsploeg, nagekeken door Jill en Marcelle. Met uitzondering van de voorman en zijn zoon, die achterbleven ter bewaking van het kamp, had Dick Ormond de arbeiders en kornaks meegenomen. Zij droegen medicamenten, voedsel en dekens.

Nadat het laatste lichtschijnsel der lantaarns door de duisternis van de jungle was verzwolgen, wendde Jill zich tot haar vriendin.

„Dit is een onverwachte afsluiting van onze vakantie," zei ze.

„Maar onze vakantie is nog niet geëindigd," merkte Marcelle op. Haar stem klonk opgewonden. „Begrijp je niet wat ik bedoel?" vervolgde ze, toen Jill haar vragend aankeek. „Dat het vliegtuig is neergestort, vind ik verschrikkelijk, maar ons verblijf hier wordt erdoor verlengd. Vader zou ons morgen naar Mandalay hebben gereden, om vandaar naar Rangoon door te reizen. Dat gaat nu niet door. We hebben minstens een extra-vakantiedag."

Zij gingen het huis binnen, waar in een zijvertrekje hun veldbedden stonden, kleedden zich vlug uit, met het gezoem van honderden hongerige muskieten in hun oren, wensten elkaar wel te rusten en kropen dan haastig onder het beschermende muskietennet dat over de bedden was gespannen.

Jill knipte haar elektrische zaklantaarn uit, stopte die onder het kussen en staarde in de duisternis van het kamertje.

De geluiden van de tropennacht hielden haar wakker: het zoemen der muskieten; het dribbelen en piepen van boomratten op het met palmbladeren bedekte dak; het luidruchtige sjirpen van de miljoenen insekten, door oom Dick cicaden genoemd.

Jill had er altijd goed doorheen kunnen slapen. Elke avond was ze onmiddellijk doodmoe in slaap gevallen. Thans bleef ze klaar wakker; ze dacht aan het verongelukte vliegtuig, aan haar oom en de vader van Marcelle en de Birmanen, die zich onder onvoorstelbare moeilijkheden door de jungle worstelden om de slachtoffers te helpen. En met een vaag gevoel van onbehaaglijkheid dacht ze aan het feit dat oom Dick, die zich nooit ergens ongerust over scheen te maken, thans niet zonder bezorgdheid haar en Marcelle alleen had gelaten.

Ergens in de jungle klonk plotseling het lang aangehouden brullen van een tijger, gevolgd door het woedende trompetten van een olifant.

Jill ging met een ruk rechtop zitten; haar hart bonsde wild. Uit het andere bed klonk de stem van Marcelle: „Jill. . . Jill. . . word wakker! Er gebeurt iets!"

Haar angstig geroepen woorden waren blijkbaar ook gehoord door de twee Birmanen, die waren achtergebleven om het kamp te bewaken, want buiten klonken naderende voetstappen en een moment later drong de stem van U Shwe, de voorman, tot de meisjes door: „Er sluipt een tijger door de jungle, maar u hoeft niet bang te zijn, dames. We zullen het vuur hoger laten branden, dat houdt hem op een afstand." De voetstappen verwijderden zich weer.

„Heb je de revolver?" vroeg Marcelle, terwijl Jill haar lantaarn aanknipte.

„Ja-a," antwoordde Jill. Ze tastte onder haar kussen naar het wapen dat Dick Ormond haar had gegeven. Ze lachte zenuwachtig. „Maar we hebben er niets aan. We hebben oom Dick immers gevraagd er geen kogels in te stoppen?"

Marcelle knikte en haalde haar schouders op.

„Ik dacht toen niet aan wilde dieren," zei ze. „Ik dacht aan rovers; die kan je met een ongeladen revolver schrik aanjagen. Maar ik ben niet bang, want toen ik nog een klein kind was, heeft mijn grootmoeder me voorspeld dat ik oud zou worden en zeven kinderen zou krijgen."

Zij lachten beiden, maar een moment later brulde de olifant opnieuw, luider dan de eerste keer, en zij zwegen en luisterden angstig gespannen.

Een paar minuten daarna kwam U Shwe weer terug; ditmaal klopte hij op de deur en opende die half.

„Er is niets te vrezen," zei hij. „We hebben het vuur zo hoog opgestookt, dat de tijger beslist niet dicht durft te naderen. En Naga staat aan de rand van het open kampveld. We kunnen hem zien."

„Naga?" vroeg Jill. „Is dat een van de olifanten?"

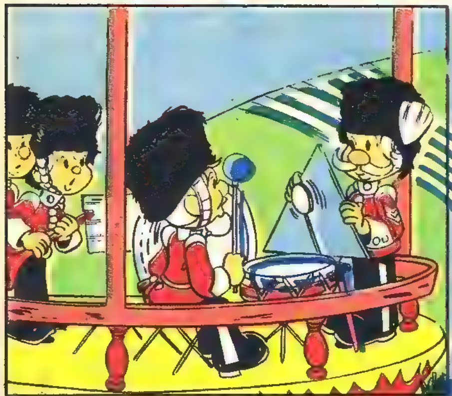
„Ja, de grootste en sterkste," antwoordde U Shwe. „Hij trekt de zwaarste stammen. We gaan hem nu binnenhalen. Misschien heeft de tijger hem aangevallen."

Hij holde weg; de twee meisjes luisterden naar het geluid van zijn wegstervende voetstappen en tuurden door de nog half geopende deur in het kamp, dat werd verlicht door het hoog oplaaiende vuur. Dan doofde Jill de lantaarn, de vermoeidheid liet zich gelden en beiden vielen in slaap.

Wordt vervolgd

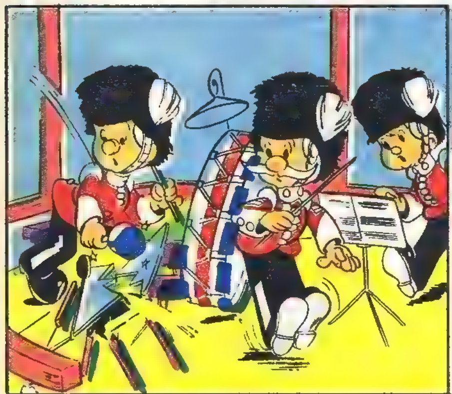
SPELEND

Toen de soldatenband van Speelgoedland eens aan het oefenen was, klonk het zo verschrikkelijk lelijk, dat sergeant Bullebak, de dirigent, hard wegliep. Even later kwam hij terug met een vreemd ding. „Dit is een metronoom," zei hij. „Die helpt jullie om in de maat te spelen."

De metronoom tikte net als een klok en door goed naar dat tikken te luisteren bleven de muzikanten in de maat. De metronoom stond dicht bij Steven, die op de drums speelde. Een tijdje ging alles goed. De dirigent was tevreden en de muziek van de band klonk werkelijk heel aardig.

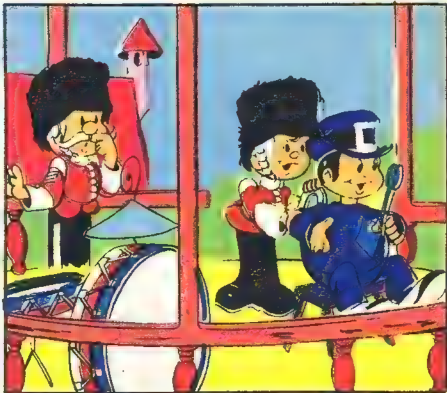
Alles zou goed zijn blijven gaan, als Steven maar beter uitgekeken had. Op zeker ogenblik moest hij een solo ten beste geven en hij deed dat met zoveel vuur, dat hij de metronoom raakte. Krak, zei die en hij brak precies middendoor. Steven schrok erg toen hij het zag gebeuren.

Toen de metronoom ophield met tikken, hield de muziek ook op. De dirigent was verschrikkelijk boos. „Je blijft voortaan maar van de drums af, Steven," zei hij. Toen zag Tommie, die ook meespeelde, opeens Wikwak de wekker staan. „Wacht even," riep hij, „ik weet er al raad op."

SPEELGOED

Wikwak was stomverbaasd toen hij Tommie op zich af zag komen. „Kom, Wikwak," zei deze, „we hebben je nodig in onze band." „Maar ik kan geen enkel instrument bespelen," zei Wikwak verdrietig. „Heus, geen enkel." „Dat geeft niet, hoor," zei Tommie. „Je hoeft ook niet te spelen."

„Je hoeft alleen maar de maat aan te geven," legde Tommie uit. „Maar hoe moet dat dan?" vroeg Wikwak. „Ga nu maar zitten," zei Tommie, „dan bevestig ik de slinger van de metronoom aan jouw wekkerwerk." Je kunt je voorstellen dat Wikwak verbaasd opkeek, toen Tommie hem opwond.

En hij was nog verbaasder, toen hij begon te tikken. „Nu ben jij een metronoom," zei Tommie, „en door jouw getik kunnen wij mooi in de maat spelen." Dat vond Wikwak leuk. Hij was erg trots en luisterde aandachtig naar de muziek die de soldatenband ten gehore bracht.

Het klonk prachtig en de inwoners van Speelgoedland kwamen luisteren. „Dat was een goed idee van jou, Tommie," zei sergeant Bullebak. „Nu spelen jullie goed." De soldaten hadden er plezier in en Wikwak ook. „Wie had gedacht dat ik nog eens in een band mee zou doen?" zei hij.

LEONARD

MORGEN KUN JE BEGINNEN. MAAR DENK EROM: PRECIES ACHT UUR HIER ZIJN!
18 FEBR

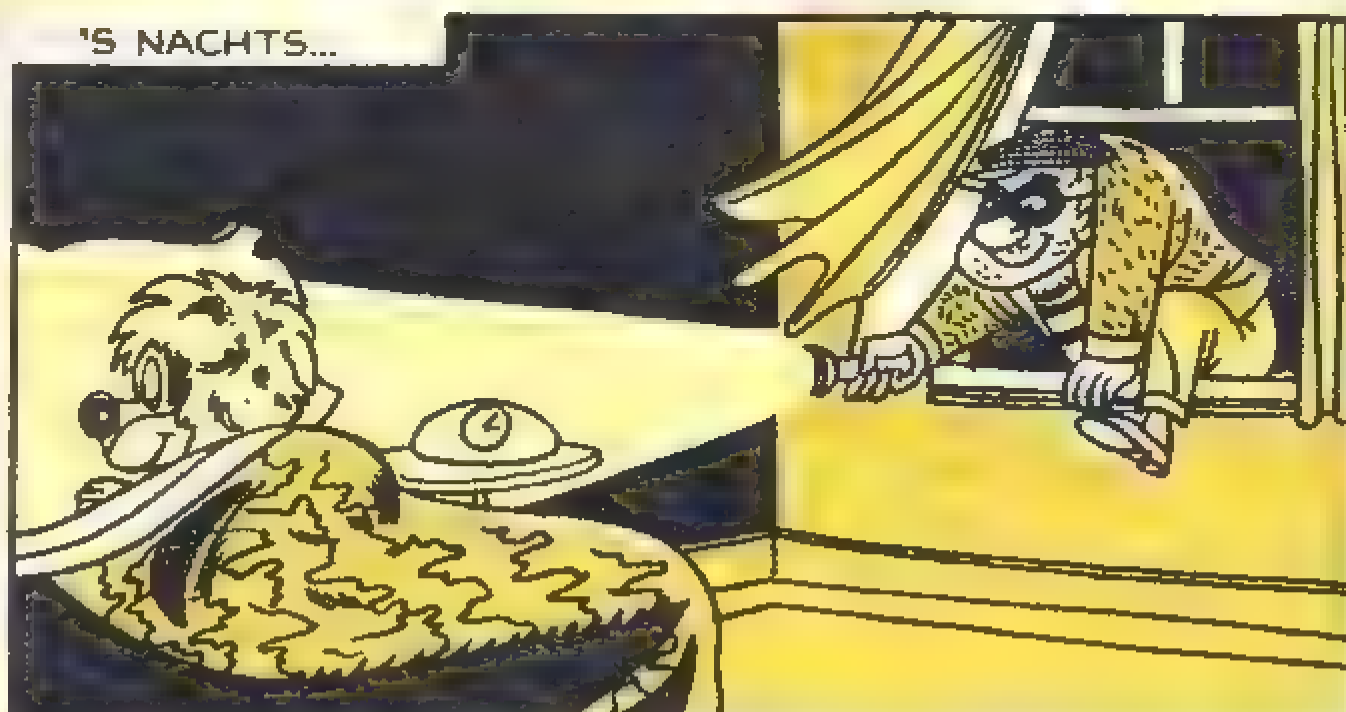

ZO, DE WEKKER OP ZEVEN UUR. DAN KOM IK NIET TE LAAT.

'S MORGENS...
OOOO, NEGEN UUR! DE WEKKER IS NIET AFGE-LOPEN!
TING TING

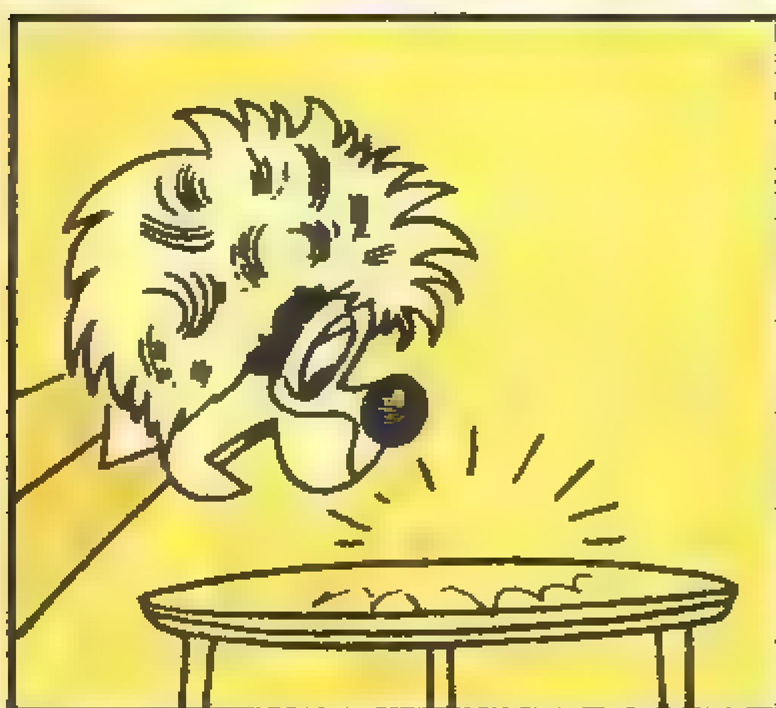

EEN UUR TE LAAT! WAT ZAL DE BAAS ZEGGEN?

MAAR MORGEN BEN JE OP TIJD, VER-STAAN?

MET ZO'N NIEUWE WEKKER KOM IK ZEKER OP TIJD!
KLOKKE

'S NACHTS...

PRECIES WAT IK NODIG HEB OM OP TIJD WAKKER TE WORDEN!

OOO, NEGEN UUR! DE BAAS ZAL WOEDEND ZIJN!

GEEN SMOESJES! IK ZAL HET NOG ÉÉN KEER MET JE PROBEREN.

'S MORGENS...

ALLE MENSEN!!

K ZIE DAT JE NU OP TIJD BENT, LEONARD. .. MAAR VANDAAG WER-KEN WE NIET, HET IS ZATERDAG!
NEE!!

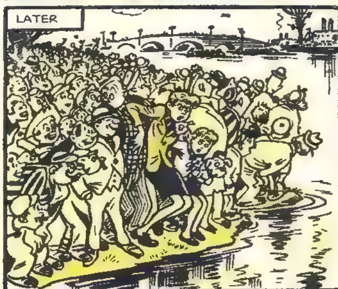
Map en Moppie

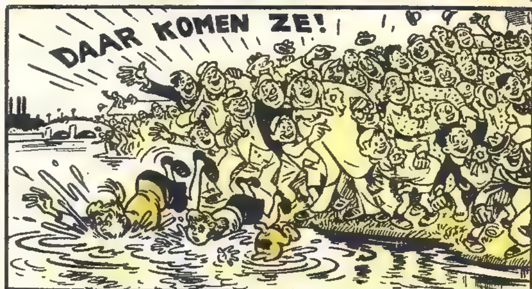

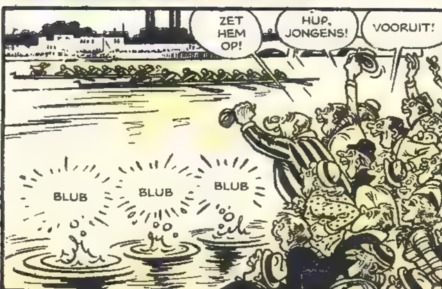

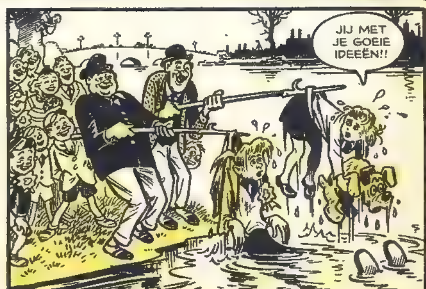

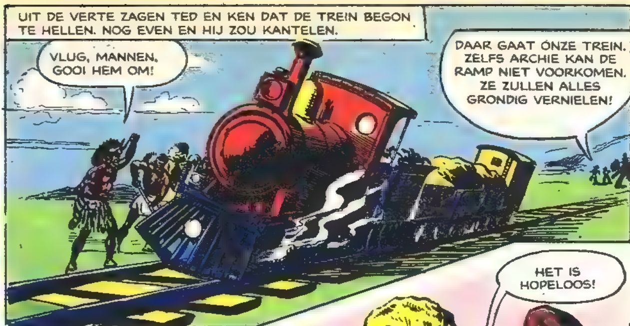

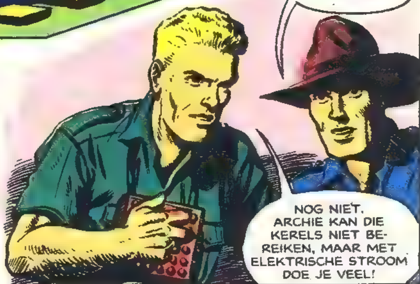

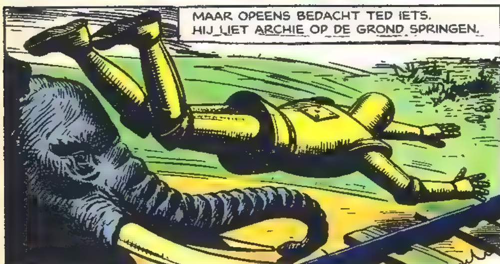

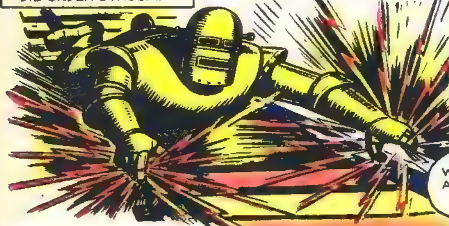

DE MAN VAN STAAL

ER KLONK EEN GESIS EN LANGZAAM ZETTE DE TREIN ZICH IN BEWEGING.

TED, KIJK NU EENS!

ALS WE HEM NIET TEGENHOUDEN, RIJDT HIJ TE PLETTER!

VOORUIT, ARCHIE, ER ACHTERAAN! JIJ BENT ONZE ENIGE HOOP!

ARCHIE VUURDE DE OLIFANT AAN EN DEZE ZETTE HET OP EEN LOPEN.

DE TREIN REED VAN DE RAILS AF EN BEGON TE SLINGEREN.

WAROGI WAS TEVREDEN.

ZELFS DE MAN VAN STAAL KAN ER NIETS AAN DOEN. DE TREIN RIJDT REGELRECHT IN HET L'GANAMEER!

IN HET DORP OP DE OEVER ONTSTOND PANIEK.

VLUCHT! VREEMDE MONSTERS VALLEN ONS AAN!

DAAR KOMEN ZE AL!

TOEN REIKTE ARCHIE NAAR DE LAATSTE WAGON.

HIJ GREEP HEM VAST EN REMDE UIT ALLE MACHT.

GOED ZO, ARCHIE, HOU VAST!

ARCHIE SPANDE ZICH TOT HET UITERSTE IN. WAT NIEMAND ZAG, WAS DAT DE KOPPELING VAN DE LAATSTE WAGON BRAK.

De samenzwering tegen prins Rudolf

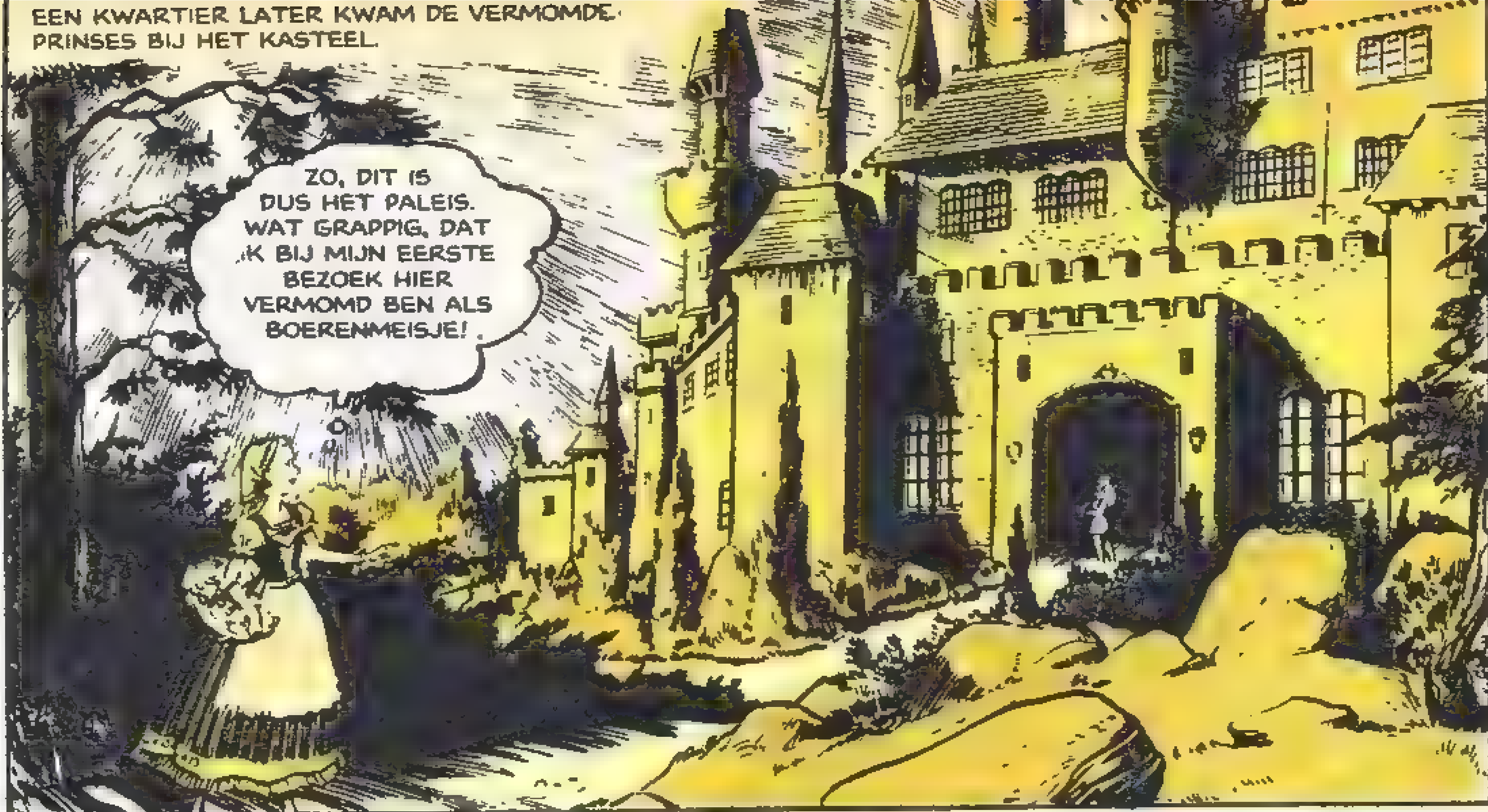

HET WAS EEN TYPISCHE BOODSCHAP, DIE DE PRINSES GING DOEN. ZE WAS BLOEMEN BIJ DE VANZELLS KOMEN BRENGEN, OMDAT DIE ANDERS EEN SPECIALE BESTELLING NIET UIT KONDEN VOEREN. JUFFROUW VANZELL MOEST OP BEZOEK IN HET ZIEKENHUIS EN ZE NAM AAN, DAT ANITA BLIJ ZOU ZIJN DE BLOEMEN NAAR HET PALEIS TE MOGEN BRENGEN. DE PRINSES HAD TOEGESTEMD, OMDAT ZE NOG NOOIT IN HET PALEIS VAN PRINS RUDOLF, DIE NU IN EEN ANDER DEEL VAN ZIJN LAND VERTOEFDE, WAS GEWEEST.

EEN KWARTIER LATER KWAM DE VERMOMDE PRINSES BIJ HET KASTEEL.

NADAT ZE DOOR DE WACHT NAAR DE DIENSTINGANG WAS VERWEZEN, WERD ZE KOEL ONTVANGEN DOOR EEN LAKEI.

DUS JIJ KOMT BLOEMEN BRENGEN VOOR HET DINER VAN MORGEN? MELD JE MAAR BIJ DE HUISHOUDSTER EN GEDRAAG JE NETJES!

IK ZAL MIJN BEST DOEN, MENEER!

ANITA LIEP EEN BREDE TRAP OP ALSOF DAT HEEL GEWOON WAS — TOT GROTE VERBAZING VAN EEN LAKEI, DIE HAAR VAN UIT DE HAL BESPIEDDE.

ER SCHIJNT HIER NIEMAND TE ZIJN EN... KIJK, EEN PORTRET VAN RUDOLF!

EEN BOEREN MEISJE, DAT HIER RONDLOOPT ALSOF HET ER THUISHOORT IK ZAL DE HUISHOUDSTER INLICHTEN!

DE PRINSES STOND IN GEDACHTEN VERZONKEN VOOR HET PORTRET.

DIE GOEIE RUDOLF... WAT ZIET HIJ ER KNAP UIT EN ZO ERNSTIG. DE REGERINGSZORGEN ZULLEN NIET MEEVALLEN VOOR IEMAND, DIE AAN EEN VRIJ LEVEN IN HET BOS GEWEND WAS!

ANITA HERINNERDE ZICH DIE TIJD NOG GOED. HET WAS NOG NIET LANG GELEDEN, DAT RUDOLF HOUTVESTER WAS IN SYLVANBERG EN GEEN IDEE HAD VAN ZIJN AFKOMST. HIJ WAS EEN GOED VRIEND VOOR HAAR GEWEEST EN HAD MEERMALEN ZIJN LEVEN VOOR HAAR GEWAAGD. TOEN WAS HET NIEUWS GEKOMEN DAT HIJ VAN PRINSELIJKEN BLOEDE WAS EN WETTIGE ERFGENAAM VAN HILVANIA'S TROON.

ANITA SCHROK OP BIJ HET HOREN VAN EEN RUWE STEM.

JA, SCHNEIDER, ALLES IS VOOR ELKAAR. DE BEWUSTE MAN ZAL OP HET FEEST ZIJN; DE MAN, DIE ONS ZAL HELPEN BIJ ONS PLAN IN VERBAND MET PRINS RUDOLF.

DIE STEM — HOEWEL DE PRINSES HEM NIET KENDE — BEHOORDE AAN MAARSCHALK VAN STORNHEIM, DE EERSTE MINISTER VAN DE PRINS. MAAR WAT BETEKENDEN DIE WOORDEN?

Olivier lijdt schipbreuk [11]

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen van vaandrig Boscowen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad getuigenis af te leggen van de poging die Zucconi met zijn bende heeft ondernomen om het regiment in een hinderlaag te lokken. Pollie gaat als verstekeling mee. Onderweg vergaat de Zwaluw. De bemanning wordt opgepikt door een Italiaans zeeroversschip, dat later wordt overmeesterd door een Engels fregat. Zucconi ontkomt met Pollie en Olivier naar het vasteland. Sergeant Trott en soldaat Pilchard gaan hen achterna. Een poging van de kinderen om Zucconi te overmeesteren mislukt.*

door David Scott Daniell

met tekeningen van H. J. Giesen

Pollie en Olivier liepen de koude rillingen over de rug. Maar ze probeerden net te doen alsof de hele vertoning hen maar nauwelijks interesseerde. Ze stonden vlak naast elkaar en keken de man recht in het gezicht.

„Ziezo," zei Zucconi plotseling. „Het moet dan maar gebeuren. Vooruit, beste vrienden, voor mij uit lopen! En denk eraan dat je voor je kijkt!"

Ze hadden geen keus. Met lood in de schoenen begonnen de beide gevangenen het steile bergpad weer te bestijgen.

Zucconi bleef zo dicht achter hen, dat ze zijn adem in hun nek voelden. Hij was in een van zijn meest kwaadaardige buien en liep onophoudelijk in zichzelf te mompelen.

De vurige hoop dat er hulp onderweg was, was de enige strohalm waaraan de kinderen zich nog konden vastklampen. Maar juist nu de nood het hoogst was, werd ook deze hoop nog de bodem ingeslagen. In een bocht van de weg konden ze plotseling tussen de rotsen door een gedeelte van de baai overzien.

De schemering begon reeds te vallen. Toch konden ze duidelijk zien dat de roeiboot, die ze een uur geleden in de richting van de kust hadden zien komen, nu weer onderweg was naar de beide schepen. Deze lagen nog steeds voor anker.

„Zie je dat, Olivier?" riep Pollie ontzet uit. „Ze gaan terug! Ze hebben het opgegeven! Ze laten ons in de steek!"

„Ze zullen wel niet genoeg tijd gehad hebben, vrees ik," zei Olivier. „Die lui van de *Brigstock* hebben wel wat anders te doen dan de dochter van een sergeant en een leerling-tamboer achterna te lopen."

,,Maar ik begrijp niet, dat vader dan ook al zo gauw terug is gegaan!" mompelde Pollie.

,,Je vader is nou eenmaal sergeant, Pollie. Zijn plaats is in het regiment. We staan er nu alleen voor. We moeten ons zelf maar zien te redden. Alle kans op hulp is verkeken."

Zucconi grinnikte. ,,Zo is het, Olivier," zei hij, ,,dat heb je goed bekeken. Er is niemand meer op wie je kunt rekenen. Opschieten, beste vrienden! Een beetje doorlopen!"

Hij gaf hun elk een flinke por in de rug. Olivier moest zich op de tanden bijten om het niet met een nieuwe aanval te beantwoorden.

Hoe duidelijker zij beseften wat hun misschien te wachten stond, des te meer spanden ze zich in om hun angst niet te laten blijken. Zucconi moest lachen of hij wilde of niet, toen hij het tweetal met opgeheven hoofd en vooruitgestoken kin voor zich uit zag stappen. Het scheen dat hij zich met hun ellende en hun wanhopige pogingen om zich dapper te gedragen reusachtig vermaakte.

Tenslotte begon hij te bulderen van het lachen, zodat de tranen hem in de ogen sprongen. Toen bleef hij plotseling staan. Alle drie luisterden ze gespannen. Van een hoger gedeelte van de weg naderde met veel gekraak en gebons het een of andere voertuig. Even later kwam een grote, oude boerenkar de hoek om, getrokken door een paar witte ossen, die met hun brede koppen stevig aan elkaar waren gebonden. Ernaast liep een boer.

Het kwam Zucconi maar matig van pas. Toch groette hij de boer vriendelijk. De beide mannen stonden een tijdje in rad Italiaans met elkaar te praten. Er was voor Pollie en Olivier geen twijfel aan dat het gesprek over hen ging. Ze begonnen te vermoeden dat Zucconi de boer het een of andere voorstel had gedaan. Nadat er van weerskanten een ware lawine van woorden was losgebroken, schenen de mannen het eens te zijn geworden. Zucconi wendde zich weer tot zijn gevangenen.

,,Dat is prachtig geregeld," zei hij met een grijns. ,,Ik heb met boer Fernaldi hier afgesproken dat hij jullie meeneemt. Ik moet jullie nou eenmaal kwijt en hij van zijn kant kan jullie wel gebruiken bij het werk op de boerderij. Ik heb hem aan het verstand gebracht dat je laatste uurtje eigenlijk al geslagen had. Hij vindt het best dat je nog wat in leven blijft, mits je maar hard genoeg werkt. Ik blijf vannacht ook op de boerderij. En dan ga ik morgen verder naar het zuiden, op zoek naar het hoofdkwartier van het Franse leger in Italië. Ik beschik over voldoende inlichtingen om er goed aan te verdienen. Ziezo, dat is dat. Op die kar, allebei! En vlug!"

,,Daar zul je me dan toch toe moeten dwingen," zei Olivier, die blijkbaar niet van plan was goedschiks een stap te verzetten

,,Toe nou, Olivier, doe nou maar wat hij zegt," zei Pollie ongeduldig. ,,Met al die koppigheid schiet je toch niet op."

Ze klom op de kar en trok Olivier naar zich toe. Nadat deze een woedende blik in de richting van de beide Italianen had geworpen, kwam ook hij eindelijk in beweging.

Van terzijde namen de kinderen de boer eens op. Deze zag er niet erg geruststellend uit. Hij was lang en mager en had een smal, onheilspellend gezicht. Hij droeg een lange zweep, die hij op gezette tijden vlak boven de koppen van zijn trekdieren liet knallen.

,,Ik vraag me af waar we nou weer terecht zullen komen!" zei Pollie.

,,Och," antwoordde Olivier, ,,als we slavenwerk moeten doen, zullen ze ons in ieder geval te eten moeten geven. Ik moet je eerlijk bekennen dat ik best een hapje zou lusten!"

,,We mogen blij zijn dat hij ons niet vermoord heeft! En jij praat over eten?"

,,Nou, stil maar, ik ben ook wel blij dat we nog leven. Maar dat betekent nog niet dat ik nu opeens geen last meer heb van de honger en de dorst!"

,,Ja, nu ik erover nadenk, voel ik mijn maag toch ook wel een beetje," zei Pollie. ,,Moet je die boer eens zien, Olivier! Ik heb zo'n idee, dat hij nog slechter is dan Zucconi."

,,Daar ben ik ook bang voor. Ik vind het beroerd dat die Zucconi er nou toch nog tussenuit knijpt. Het was me een lief ding waard geweest als ik hem weer had kunnen laten arresteren."

Een poosje zaten ze zwijgend tegenover elkaar, heen en weer geschud in de oude boerenkar, die bij iedere kuil en bij iedere bult in de weg van links naar rechts en van rechts naar links slingerde.

,,Ik zit maar steeds aan vader te denken," begon Pollie weer. ,,Hij zal wel in die roeiboot gezeten hebben. Ze zijn natuurlijk tot de ontdekking gekomen dat er in die toren geen levende ziel te bekennen was. Wat zal hij er ellendig aan toe zijn."

De boerderij was een vuilwit bouwsel van twee verdiepingen. Op de begane grond bevonden zich een schuur en een stal, met aan het ene uiteinde een stenen trap die toegang gaf tot de woonvertrekken. Eindelijk werden nu ook Oliviers polsen van het knellende touw bevrijd. De beide kinderen werden de schuur ingeduwd en daarna werd de zware deur dichtgeschoven en goed gegrendeld.

Binnen was het al bijna donker. Voorzichtig begonnen ze hun nieuwe gevangenis aan een zorgvuldig onderzoek te onderwerpen. Achtereenvolgens stuitten ze op een paar wijnvaten, een ploeg, een boerenkar en een hoop losgestorte tarwe. Het enige dat er niet te vinden was, was een gat om te ontsnappen.

Na een tijdje ging de deur open en kwam een dikke, hevig zwetende vrouw binnen, blijkbaar de echtgenote van de boer. Ze zette de kinderen met een nors

De beide mannen stonden een tijdje in rad Italiaans met elkaar te praten. Er was voor Pollie en Olivier geen twijfel aan dat het gesprek over hen ging.

gezicht een bord spaghetti en een kruik water voor. Pollie en Olivier vielen als hongerige wolven op het karige maal aan.

Pas toen de eerste eetlust gestild was, merkten ze dat Zucconi hen op de drempel stond gade te slaan.

,,Fernaldi is een verstandige man," zei de bandiet met een akelig glimlachje, toen Olivier omkeek. ,,Als jullie lui of ongehoorzaam mochten blijken . . . En ik hoef helemaal niet te zeggen, wat er gebeurt als jullie proberen te vluchten. Gedraag je daarom maar netjes en zorg dat er geen klachten komen. Morgenochtend vroeg vertrek ik naar het zuiden. Ik denk niet dat we elkaar ooit nog zullen ontmoeten. En daarom, het beste maar, vrienden. Houd je taai!"

Olivier gromde wat en Pollie keek de bandiet aan met een blik alsof ze hem wel kon vermoorden. Maar allebei zwegen ze. Zucconi liet een hinnikend lachje horen, ging naar buiten, sloeg de deur met een klap toe en schoof de grendel er weer voor.

Zonder een woord te spreken aten Pollie en Olivier de rest van de spaghetti op. Daarna veegden ze een hoop stro bij elkaar. En het duurde niet lang meer of ze vielen doodmoe in slaap.

De volgende morgen werden Olivier en Pollie al vroeg wakker gemaakt. Met een luid gebons werd de deur van de schuur opengegooid, waarna de vrouw van de boer op de drempel verscheen om hen aan het werk te zetten.

Om te beginnen moesten ze een vat van enorme afmetingen, dat op twee wielen geplaatst was, vullen met water uit een riviertje dat in de buurt van de boerderij stroomde. Met behulp van dit vat zouden dan de wijngaarden worden bevloeid, die terrasvormig op een berghelling waren aangelegd.

Pollie en Olivier kregen elk een leren emmer en begonnen onder het toeziend oog van de strenge boerin aan het zware karwei. Het eindeloze volscheppen en het tot boven hun hoofd optillen van de emmers water was zo vermoeiend, dat ze al spoedig al hun spieren en gewrichten voelden.

Ze stonden tot over hun enkels in de rivier. Tot overmaat van ramp scheen de zon fel, wat het werken er niet gemakkelijker op maakte. Nu en dan gooiden ze een paar handen vol water over hun hoofd wat slechts voor korte tijd afkoeling gaf.

Nadat ze enkele uren zo bezig waren geweest, kwam Fernaldi zijn vrouw aflossen. Hij ging op zijn gemak in de schaduw van de schuur zitten. Van deze plaats af vuurde hij hen met luide kreten aan. En als hun ijver ook maar een ogenblik dreigde te verslappen, liet hij zijn lange zweep knallen.

,,En ik hoef helemaal niet te zeggen wat er gebeurt als jullie proberen te vluchten."

Het ergste was echter dat ze voortdurend werden geplaagd en getreiterd door een jongetje van een jaar of vijf. Niet zodra had het ventje ontdekt dat er twee vreemde gezichten op het erf waren verschenen, of het begon onder luid gejoel om hen heen te draaien.

Vooral Olivier kreeg het er al gauw te kwaad mee. Het gedrag van het jongetje deed hem denken aan een vlieg die om je hoofd blijft zoemen, wát je ook doet om hem weg te jagen. De ouders van de kleine Fernaldi schenen in de plagerij van hun zoontje ongelofelijk veel plezier te hebben. Ze moedigden de knaap aan en gaven vol bewondering uiting aan hun vreugde over zijn dapperheid.

,,Als die kleine treiterkop niet oppast, krijgt hij nog een flink pak slaag!" zei Olivier, terwijl hij een woedende blik over zijn schouder wierp.

,,Doe maar liever net of je niets merkt!" antwoordde Pollie bezorgd. ,,Werk toch gewoon door. Als ze zien dat je je ergert, lachen ze je nog uit ook!"

,,Best mogelijk. Maar als ik hem te pakken krijg, zal hun het lachen wel vergaan!"

Aangespoord door Oliviers woede hervatte het jongetje zijn geplaag met hernieuwde felheid.

,,Maak dat je wegkomt, kleine deugniet!" schreeuwde Olivier

Het enige resultaat van deze aanmaning was dat het kind opnieuw een wilde rondedans begon, waarbij het Olivier telkens zo dicht mogelijk naderde om op het laatste ogenblik, onder het aanheffen van een wild gejuich, van richting te veranderen.

,,Ik houd het niet langer uit, Pollie! Kijk! Fernaldi is de schuur binnengegaan en zijn vrouw staat net de andere kant op te kijken. Opgepast!"

,,Olivier, haal nu geen domme dingen uit!"

Maar Olivier was veel te kwaad om zich nog ergens om te bekommeren. Gespannen wachtte hij het ogenblik af waarop de kleine plaaggeest weer dichterbij zou komen. Tegelijkertijd hield hij de boerin in de gaten. Deze was druk bezig een kip te plukken en stond juist met de rug naar hen toe. Toen haar zoontje een seconde later weer kwam aanrennen, greep Olivier de jongen bij zijn lurven en smeet hem zonder pardon in de rivier.

De knaap begon te schreeuwen als een mager varken, toen hij plat op zijn buik in het water terechtkwam.

,,Ik zal je eindelijk weleens mores leren!" schreeuwde Olivier hem toe.

,,Olivier!" riep Pollie ertussendoor. ,,Wat heb je nu toch gedaan? Wie weet, wat ons nu boven het hoofd hangt!"

De boerin had zich omgedraaid en zag nu tot haar ontzetting dat haar veelbelovende zoon in het water lag te spartelen. Gillend rende ze naar de oever van de rivier. Toen pas merkte Olivier dat het kind op een plek terechtgekomen was waar wat meer water stond.

Nu hij zag dat er gevaar dreigde, schrok hij van zijn eigen optreden. Hij sprong onmiddellijk het jongetje achterna. Op de gladde keien die de bodem van de rivier bedekten, kon hij zich slechts met moeite staande houden. Juist op het ogenblik dat het kind kopje onder dreigde te gaan, wist hij het bij een van zijn benen te grijpen.

Met een ruk trok hij de jongen uit het water en zette hem snel overeind. Het kereltje sloeg doodsbang in het wilde weg om zich heen. Het gevolg was dat ook Olivier bijna een onvrijwillig bad kreeg. . .

,,Geef hem maar gauw hier," zei Pollie, die vlak achter Olivier stond.

Samen droegen ze het schreeuwende jochie naar de oever, waar de boerin handenwringend en onder luid geweeklaag stond toe te kijken. Met een zucht van

verlichting overhandigde Pollie het kind aan de moeder.

Terwijl de boerin de kleine kwelgeest begon te troosten, stonden Pollie en Olivier ongerust te wachten. Wat zou er nu weer met hen gebeuren?

,,Wees daar maar niet bang voor," zei Pollie. ,,Dat kun je wel horen aan de manier, waarop hij zich door zijn moeder laat verwennen. Dat duikje zal hem heus geen kwaad doen. Het was geen overbodige weelde dat hij eens een flinke wasbeurt kreeg! Hij zal wel alleen wat water in zijn oren hebben. Maar nu zul je wat beleven. . ."

,,Spijt me, Pollie, maar ik kon er echt niet langer tegen."

,,Pas op! Daar komt de boer aan!"

Inderdaad kwam Fernaldi hijgend aanhollen. Er volgde een ratelend gesprek in het Italiaans tussen de boer en zijn vrouw. Het kind bleef zich maar op een aanstellerige manier tegen zijn moeder aandrukken. De beide ouders schenen het ergens niet over eens te zijn. Pollie en Olivier keken nieuwsgierig van de een naar de ander. Ten langen leste gaf de boerin het kind over aan haar man en wees naar de zon. Het leek haar blijkbaar beter toe dat het ventje in de schaduw werd gebracht. Prompt begaf boer Fernaldi zich met zijn zoontje naar de schuur.

Op dit ogenblik kwam de boerin op Olivier af, sloeg haar armen om hem heen en drukte hem stijf tegen zich aan. Voordat Olivier goed en wel wist wat er aan de hand was, begon ze hem heftig op beide wangen te zoenen en hem de tederste woordjes toe te fluisteren.

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

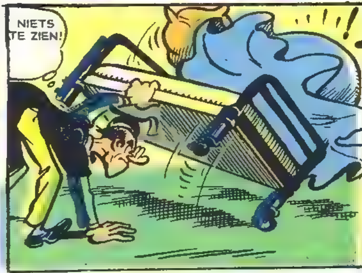

DIT HEB IK ALLEMAAL OP DE SLAAPZAAL GEVONDEN! JULLIE WETEN DAT HET VERBODEN IS OM DAAR TE ETEN! ALS IK NOG ÍETS VIND, KRIJGT IEDEREEN STRAF!
LIEVE HELP?

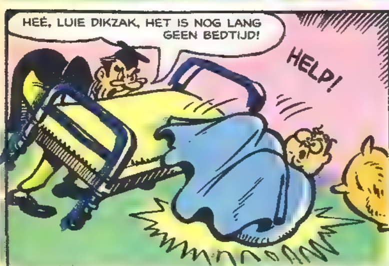

IK HEB NOG EEN BOEL ETENSWAREN ONDER MIJN BED! MENEER KWEL MAG ZE NIET VINDEN!

EVEN LATER RENDE BILLIE NAAR DE SLAAPZAAL.
IK DOE ALLES IN MIJN KUSSEN, DAAR ZOEKT HIJ TOCH NIET!

OP DE GANG KLONKEN VOETSTAPPEN...
OEI! DAAR HEB JE HEM AL...

IK HOEF EIGENLIJK MAAR OP ÉÉN PLAATS TE KIJKEN, ONDER HET BED VAN BILLIE!

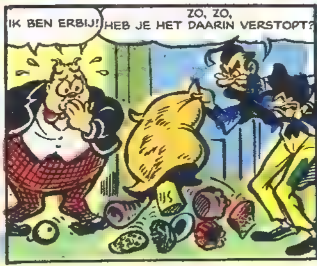

NIETS TE ZIEN!
!

HEÉ, LUIE DIKZAK, HET IS NOG LANG GEEN BEDTIJD!
HELP!

MAG IK MIJN KUSSEN MEE NEMEN? IK HEB ME EEN BEETJE BEZEERD!
HÈ? JA, GOED, HOOR.

VOOR STRAF SLUIT IK JE OP IN HET STRAFWERK-LOKAAL!
STRAFWERK-LOKAAL
HIJ HEEFT GELUKKIG NIETS IN DE GATEN!

MAAR DAT VIEL TEGEN...
OEI!
ER LIGT AL EEN KUSSEN. GEEF HET JOUWE MAAR HIER!

IK BEN ERBIJ!
ZO, ZO, HEB JE HET DAARIN VERSTOPT?

RAAP OP, BILLIE! IK ZAL JE LEREN!
AU!

De keizer van de Sahara

Door alle tijden heen hebben er mensen geleefd, die zichzelf voor de grap of in ernst in het middelpunt van de belangstelling wilden plaatsen. Een dergelijke figuur was Jacques Lebaudy, de erfgenaam van een schatrijke Franse suikermagnaat. In 1903 riep deze Lebaudy zich tot „keizer van de Sahara" uit. Hij had van een stamhoofd in deze woestijn een stuk grond gekocht en wilde daarop een nieuw rijk stichten, waar geluk en welvaart zouden heersen. Om zijn waardigheid als keizer goed te laten uitkomen, had hij zich een prachtig uniform, een bermelijnen mantel, een gouden kroon, een met edelstenen bezette scepter en een keizerlijke standaard aangeschaft.

Met zijn jacht *Frasquita* ging hij in gezelschap van zijn vriend Pierre Vastal, die hij tot minister van binnen- en buitenlandse zaken had benoemd, naar Afrika en landde in St. Louis. Vandaar trok hij door de woestijn naar een oase, waar hij de hoofdstad van zijn rijk wilde stichten. Het zou een prachtige stad worden, maar voorlopig moest men zich met een paar tenten tevredenstellen. Na alles geregeld en een bezetting van vijf gewapende matrozen te hebben achtergelaten, vestigde Lebaudy zich met zijn hofhouding in een villa in Las Palmas. Vandaaruit stuurde hij naar de regeringen van alle landen nota's, waaraan men weinig aandacht besteedde. Toen hij echter twee oude Spaanse oorlogsschepen kocht en zich met de internationale politiek ging bemoeien, begon men anders over de nieuwbakken keizer te denken.

Toen hij in 1905 zijn hoofdstad weer bezocht, vond hij niets dan vernielde tenten, terwijl de bezetting door een vijandige sjeik was gevangengenomen. Dit maakte hem razend en hij bracht een gehuurd leger op de been om wraak te nemen. Verscheidene landen vonden dat hij het nu al te bont maakte en namen maatregelen. Spanje legde beslag op de oorlogsschepen en het leger van Lebaudy werd uiteengejaagd. Daarop besloot de keizer van de Sahara in ballingschap te gaan. Hij woonde achtereenvolgens in Hamburg en Londen. Later trok hij naar Amerika. Zijn naam was intussen van de voorpagina's van de kranten verdwenen en niemand kende hem meer. Nog één keer trachtte hij in het nieuws te komen; dat was toen de eerste wereldoorlog uitbrak. Uit naam van zijn Afrikaanse keizerrijk verklaarde hij toen de oorlog aan Duitsland. Maar dat was dan ook zo ongeveer het laatste dat men van Jacques Lebaudy, de „keizer van de Sahara", heeft gehoord.

Kostbare postzegels

door Joyce Wieken

Het winkelbelletje rinkelde schel en doordringend. De oude heer Glem, die behalve in kruidenierswaren en groenten ook in postzegels deed, keek op van de beduimelde catalogus, waarin hij zat te bladeren, schoof zijn stoel achteruit en slofte naar de toonbank. „Zo, ben je daar weer?" zei hij vriendelijk tegen de blonde jongen, die aarzelend op hem afstapte. „En wat kom je me deze keer brengen?"

De jongen stak zijn hand in zijn binnenzak, haalde er een envelop uit en legde die zwijgend op de toonbank.

Meneer Glem floot tussen zijn tanden. Met een pincet haalde hij heel voorzichtig acht postzegels uit de envelop en legde ze op een vel papier voor zich neer. „Tjonge," zei hij met oprechte bewondering in zijn stem. „Maar dat is fantastisch!"

Hij pakte een loep en boog zich bijna eerbiedig over de zegels. Zijn blik was gericht op een van de kleine, vierkante stukjes papier — een lilakleurige postzegel met de afbeelding van een scheepje. „Het *is* hem," fluisterde hij schor. „Ik. . . Nee, het moet hem zijn. Ik kan me niet vergissen."

De jongen keek ook naar de zegel met het scheepje en haalde zijn schouders op. Hij zag er niets bijzonders aan. Of toch? „Dat scheepje staat op zijn kop," zei hij.

Meneer Glem knikte enthousiast. „Precies, mijn jongen. Dat heb je goed gezien. Dit is de beroemde Amerikaanse foutdruk, die omstreeks 1900 is uitgegeven. Een serie, waarvan de afbeeldingen op zijn kop zijn gedrukt. Die postzegel is geld waard. Hoe kom je eraan?"

De jongen haalde verlegen zijn schouders op. „Ik. . . ik heb u de vorige keer al gezegd dat ik dat liever niet vertel, meneer Glem," zei hij zacht.

De oude postzegelhandelaar beet op zijn lip. „Goed, ik zal er niet verder naar vragen. Ik vertrouw je en ik ben ervan overtuigd, dat je er niet op een oneerlijke manier aangekomen bent, maar toch. . . ik begrijp het niet. . ."

Hij pakte het langwerpige boek, waarin hij nauwkeurig alle aankopen noteerde, en schreef met sierlijke letters: „Heden gekocht van de jongeheer Tom Penninger, Newtonstraat 244 alhier: één Amerikaanse foutdruk van tien dollarcent met kopstaand middenstuk; vier exemplaren van de blauwe Franse. . ."

Mevrouw Penningers hand beefde toen ze het bedrag van de cheque had gezien. Vijfhonderdtwintig dollar! *Vijfhonderdtwintig dollar!* Het was bijna te mooi om waar te zijn. Ze staarde afwezig naar het kostbare roze papiertje, dat ze uit de envelop gehaald had. *Uit te betalen aan de heer Charles F. Penninger de somma van vijfhonderdtwintig dollar. Afzender: N.V. Zeepfabriek Supra.*

Mevrouw Penninger sloot heel even haar ogen en zuchtte. „Net op tijd," fluisterde ze. „Als het een week later gekomen was, zou. . ."

Haar gezicht klaarde op. *Als. . .* Maar waarom zou ze zich afvragen wat er ge-

beurd zou zijn als de cheque niet gekomen was? De zorgen waren voorbij. Ze hoefde morgen maar naar de bank te gaan om de cheque te innen en dan was er voorlopig weer geld genoeg om al het noodzakelijke te kopen.

Stralend liep ze de huiskamer binnen en zwaaide met het roze papiertje naar haar man, die voor het raam in een rolstoel zat. „Charles! De ellende is weer achter de rug!" zei ze enthousiast. „Ze hebben je weer een cheque gestuurd en het bedrag is deze keer alweer groter. Raad eens hoeveel het is."

Er gleed een glimlach over het gezicht van Charles Penninger.

„Hoe kan ik dat nu weten? Ik heb er geen idee van. Zeg het maar."

Mevrouw Penninger liep naar het raam en stak hem de cheque toe. „Alsjeblieft! Vijfhonderdtwintig dollar. Dat had je niet gedacht, hè? Als we er een beetje zuinig mee omspringen, kunnen we er gemakkelijk drie maanden van leven."

Hij staarde naar de cheque en schudde zijn hoofd. „Ik. . . ik begrijp er niets van," mompelde hij. „Het zal toch geen vergissing zijn?"

„Natuurlijk niet. Hij is duidelijk aan jou gericht. Kijk maar." Mevrouw Penningers vinger tikte op de keurig getypte naam Charles F. Penninger. „Het kan geen vergissing zijn."

Maar haar man was daar nog niet zo zeker van. „Dit is nu al de derde cheque in een paar maanden tijds," zei hij. „En ze hebben me toch heel duidelijk te verstaan gegeven, dat. . ."

„Dat je nergens meer op hoefde te rekenen," vulde mevrouw Penninger aan. „Ik weet het. Daar hebben we het al zo vaak over gehad. De zeepfabriek Supra heeft haar beste scheikundige een jaar lang ziektegeld uitbetaald en toen ontslagen. Zonder meer. En nu vraag jij je af waaraan je desondanks die cheques te danken hebt, hè? Zal ik je dat nu eens vertellen, Charles Penninger? Ze sturen je dat geld voor je laatste uitvinding. Dat is toch logisch!"

„Voor dat nieuwe wasmiddel, bedoel je?" Meneer Penninger keek zijn vrouw ongelovig aan. „Maar dat hebben ze toch nog steeds niet op de markt gebracht. En waarom zouden ze mij geld betalen voor iets dat hun nog geen cent heeft opgeleverd?"

„Als ze het nog niet op de markt gebracht hebben, zullen ze dat waarschijnlijk zeer binnenkort gaan doen. En ze weten drommels goed, dat ze aan dat spul schatten gaan verdienen. Je bent ze helemaal geen dankjewel schuldig voor die drie cheques. En pieker er nu maar niet meer over, want we hebben alleen maar reden om blij te zijn." Ze liep naar de deur.

„Als je het goedvindt, ga ik even een boodschap doen. Tom kan ieder ogenblik thuiskomen en ik wil iets lekkers bij de thee halen om het te vieren."

Voor de zoveelste maal die week bekeek postzegelhandelaar Glem de zeldzame misdrukzegel, die hij van Tom Penninger had gekocht, en voor de zoveelste maal schudde hij zijn hoofd. „Hoe komt zo'n jongen aan een zegel, waarop alle verzamelaars op de hele wereld verzot zijn?" mompelde hij. „Hoe komt hij er in vredesnaam aan?"

Tom Penninger was een maand of wat geleden voor het eerst bij hem in de winkel gekomen om een paar zegels te verkopen. Een stuk of tien waren het er geweest, herinnerde de oude heer Glem zich. Negen vrij waardeloze dingetjes en één zeldzaam exemplaar — een tien-shilling-zegel met de beeltenis van Edward VII en een opdruk. Een week of zes later was de knaap weer zo maar binnengewandeld met een handjevol postzegels, waaronder twee vrij kostbare. En nu — een paar dagen geleden — die Amerikaanse foutdruk.

„Ik weet het niet," mompelde de oude heer peinzend.

Er kwamen wel vaker jongens van een jaar of tien, twaalf bij meneer Glem om iets te verkopen. Gewiekste snuiters, die heel goed wisten wat ze te koop aanboden, maar meestal was het niet zo bar veel bijzonders. Meneer Glem was voorzichtig met zijn aankopen. Je kon immers nooit weten of zulke kinderen er wel op een eerlijke manier aangekomen waren.

Tom Penninger had hij van het begin af aan volledig vertrouwd. De jongen had zo'n eerlijk gezicht, dat hij onmogelijk een dief kon zijn. Daarom had hij geen seconde geaarzeld de zegels van hem te kopen.

En toch. . . Hij had Tom iedere keer gevraagd waar hij die postzegels vandaan had. Het was hem opgevallen, dat het stuk voor stuk zegels waren die omstreeks 1900 waren uitgegeven. En hoe kwam een jongen van twaalf jaar in vredesnaam aan postzegels van meer dan een halve eeuw oud? Maar Tom had hem steeds een ontwijkend antwoord gegeven. Hij had iedere keer gezegd, dat hij het liever niet vertelde. . .

„Ik weet het niet," mompelde de oude heer peinzend. „Hij heeft het eerlijkste gezicht, dat ik ooit gezien heb, maar toch. . . toch zou het best eens kunnen zijn, dat hij die zegels bijvoorbeeld uit het album van zijn vader. . ."

Hij werd in zijn overpeinzingen gestoord door het gerinkel van het winkelbelletje en hij schoot onmiddellijk overeind toen hij zag wie er binnen stapte.

„Ah, meneer Moore!" zei hij breeduit lachend. „U moet wel een fijne neus hebben voor bijzondere dingen, want ik heb alweer iets heel moois voor u."

James W. Moore was een van meneer Glems beste klanten. Hij had geen andere liefhebberijen dan zijn zeepfabriek en zijn postzegelverzameling; aan de ene verdiende hij kapitalen, terwijl hij aan de andere flinke bedragen uitgaf. Meneer Glem wist langzamerhand wel waarvoor de rijke zeepfabrikant belangstelling had: voor zeldzame zegels, zegels, die je slechts met de grootste moeite op de kop kon tikken en die alleen al daardoor behoorlijk wat geld waard waren. De oude postzegelhandelaar had meneer Moore de laatste jaren al heel wat kostbare exemplaren verkocht. Onder meer de zeldzame zegels die Tom Penninger hem gebracht had. En hij was er zo goed als zeker van, dat de zeepfabrikant niet zou rusten voor hij ook de unieke Amerikaanse misdruk in handen had.

James W. Moore stelde hem niet teleur. Zodra hij het lilakleurige stukje papier gezien had, begonnen zijn ogen te schitteren en trok hij zijn welgevulde portefeuille. „Geweldig, Glem," zei hij. „Daar zoek ik al jaren naar. Wat moet je ervoor hebben?"

Meneer Glem noemde een prijs en de zeepfabrikant knikte gretig. „Okee! Okee! Al zou je het dubbele gevraagd hebben,

kerel!" riep hij enthousiast uit. „Alleen. . ." Zijn gezicht werd ernstiger. „Je moet me niet kwalijk nemen, Glem, maar ik vraag me toch af hoe je in vredesnaam steeds aan zulke zeldzame zegels komt. Ik bedoel: wie is de idioot, die zo iets prachtigs aan je verkoopt?"

Meneer Glem aarzelde. „Tja. . . ziet u. . . eh. . . dat kan ik u moeilijk vertellen."

James Moore keek de postzegelhandelaar strak aan. „Glem, ik ken je nu al heel wat jaartjes en ik weet dat je een eerlijke vent bent, maar. . . Luister. Iemand die zegels in zijn bezit heeft zoals ik de laatste tijd van jou gekocht heb, moet schatrijk zijn of. . . of een dief. Deze Amerikaanse foutdruk en die Edward VII van een paar weken geleden horen in een verzameling thuis. En jij weet net zo goed als ik, dat je uit een verzameling niet een paar exemplaren gaat verkopen, omdat je er dan veel minder voor krijgt dan wanneer je de hele collectie aanbiedt. Met andere woorden, Glem. . ."

„Met andere woorden, meneer Moore?"

„Heb jij die kostbare zegels de laatste tijd gekocht van iemand die geen verstand heeft van postzegels. En die iemand zou best eens. . . een dief kunnen zijn."

Meneer Glem zweeg een paar seconden. Toen maakte hij zijn lippen nat met zijn tong en zei: „Datzelfde heb ik ook al gedacht, meneer Moore. Alleen. . ."

De zeepfabrikant leunde vertrouwelijk op de toonbank en zei: „Glem, van wie heb jij die zeldzame zegels gekocht? Je noteert toch de namen van de verkopers, niet? Dat ben je verplicht. Noem mij eens de naam van die dwaas. Vertel mij eens wie jou een Edward VII met opdruk levert en een paar weken later een zegeltje uit Perzië om van te snoepen en nú een misdrukscheepjeszegel uit 1900. Zeg mij wie het is en ik vertel jou of het een dief is of niet."

„Eh. . . ik heb ze alle drie gekocht van een jongen van twaalf jaar, die. . ."

James Moore schoot overeind. „Nee!" riep hij uit. „Dat kan niet!"

„Het is echt waar, meneer Moore," zei de oude Glem. „Een alleraardigste jongen, die onmogelijk een dief kan zijn. Penninger heet hij. Tom Penninger uit de. . ."

„Newtonstraat?" vulde meneer Moore stomverbaasd aan.

Meneer Glem knikte.

„Maar. . . maar. . ." De zeepfabrikant beet op zijn lip. „Die jongen ken ik. Althans zijn vader. Dit is te gek om los te lopen, Glem. Dit is belachelijk. Een zoon van Penninger! Vergis je je niet?"

„Nee, meneer Moore." De postzegelhandelaar pakte zijn langwerpige boek en sloeg het open. „Kijkt u maar. Heden gekocht van de jongeheer Tom Penninger, Newtonstraat 244 alhier. . ."

„Glem," zei de zeepfabrikant plechtig, „hier moet ik het mijne van hebben. De vader van deze jongen is jarenlang bij mij in dienst geweest en ik verzeker je, dat hij de knapste scheikundige is uit de omtrek. Twee en een half jaar geleden kreeg hij een ongeluk. Een ellendige kwestie. De man raakte verlamd aan zijn beide benen en kon niet meer werken. We hebben hem een jaar lang op ziektegeld aangehouden, maar toen moesten we hem loslaten. Je begrijpt: een zeepfabriek is geen liefdadige instelling en zelfs een goede kracht als Penninger kan op een gegeven moment te veel kosten. Het is beroerd, maar we moesten hem zijn ontslag geven en ik verzeker je, dat het me aan het hart ging. Ik heb sindsdien nooit meer iets van hem gehoord en nu wil jij beweren, dat. . . dat diezelfde Penninger schatrijk is. Dat hij de mooiste en kostbaarste postzegelverzameling heeft die een mens zich maar kan indenken."

„Maar, meneer Moore," zei de oude Glem. „Dat. . . dat wist ik allemaal niet. Die jongen kwam gewoon. . ."

De zeepfabrikant zette zijn hoed op en liep naar de deur. „Mijn beste Glem," zei hij, „ik ga mijn vriend Penninger opzoeken. Nu! Ik stap in mijn auto en ik rijd meteen naar hem toe. Je hoort nog van me." En met die woorden stapte hij de winkel van Glem uit.

Charles zat voor het raam van zijn flat en hij zag de grote, lichtgroene auto van zijn vroegere directeur de straat indraaien en voor zijn deur stoppen. „Kijk eens," zei hij tegen zijn vrouw. „Daar is meneer Moore, de directeur van Supra." En hij dacht bij zichzelf: *Nu zul je het hebben. Die cheques zijn natuurlijk toch op de een of andere manier bij vergissing verzonden. . .*

Maar de zeepfabrikant kwam met uitgestoken hand op hem af en hij praatte met geen woord over de cheques. „Penninger, kerel, ik kom eens kijken hoe je het maakt!" riep hij uit. „Ik ben net even bij ons beider vriend Glem geweest en. . ."

„Glem?" zei Charles Penninger verbaasd. „Wie bedoelt u?"

James Moore lachte daverend. „Houd je nou niet van de domme. Jij zult Glem niet kennen. Kom nou! Glem, de postzegelhandelaar, aan wie jij al die kostbare dingetjes laat verkopen!"

Meneer Penninger trok zijn wenkbrauwen hoog op. „Eh. . . neemt u me niet kwalijk, meneer Moore," zei hij. „Maar ik heb geen idee waarover u het hebt. Zei u, dat *ik* kostbare dingen laat verkopen aan een postzegelhandelaar? En wat voor dingen dan wel?"

„Hij is goed!" bulderde de zeepfabrikant. „Wat voor een dingen, vraagt ie. Postzegels natuurlijk, beste kerel. Zeldzame postzegels, zoals dat prachtige Amerikaanse misdrukje, waarmee je zoon van de week kwam aandragen."

Charles Penninger dacht een ogenblik, dat de man die tegenover hem zat niet goed bij zijn hoofd was, maar toen meneer Moore hem alles uitgelegd had, begon hem heel langzaam iets duidelijk te worden.

„Dus als ik het goed begrijp," zei hij, toen de zeepfabrikant uitgesproken was, „komt mijn zoon regelmatig bij die meneer Glem om allerlei kostbare postzegels te verkopen?"

„Precies," antwoordde James Moore. „Hij heeft zelfs verschillende exemplaren te koop aangeboden, die een paar honderd dollar per stuk opbrachten. Maar. . ." De zeepfabrikant aarzelde. „Je wilt toch niet beweren, dat. . . dat die jongen dat allemaal zonder jouw medeweten heeft gedaan, Penninger?"

Charles Penninger knikte afwezig. „Ja, dit is de eerste keer, dat ik ervan hoor, meneer Moore. En ik zou weleens willen weten waar Tom dergelijke postzegels vandaan haalt. Want als u soms denkt, dat ik een postzegelverzameling heb, vergist u zich. Ik heb nog nooit van mijn leven een postzegel bewaard en. . ."

Op dat moment werd de huiskamerdeur geopend en stapte Tom binnen. Meneer Penninger stelde hem aan de bezoeker voor en zei toen: „Ga eens even zitten, Tom. Ik zou graag iets van je willen weten en ik geloof, dat ik er beter aan doe er geen doekjes om te winden, maar het je op de man af te vragen. Hoe kom jij aan de kostbare postzegels, die je de laatste tijd aan een zekere meneer Glem hier in de stad verkocht hebt?"

De twee mannen keken Tom strak aan en ze zagen allebei, dat hij tot in zijn hals bloosde.

„Ik. . .eh. . ." stamelde hij.

„Nou, Tom?" drong meneer Penninger aan. „Je merkt wel, dat ik alles weet. De laatste tijd ben je verschillende malen bij die meneer Glem geweest om hem postzegels te verkopen. Kostbare postzegels. Je hoeft niet bang te zijn dat ik je verdenk van iets verkeerds, jongen, want ik weet dat je altijd recht door zee gaat. Ik heb alleen geen flauw idee hoe jij aan kostbare postzegels kunt komen."

„Van de brieven van opa, vader," antwoordde Tom zacht. „U hebt me een paar jaar geleden eens een hele stapel brieven van hem gegeven. Brieven, die opa naar huis schreef toen hij nog kapitein was op de grote vaart, weet u wel? Ik heb ze altijd zuinig bewaard en. . . toen. . . toen ik op een dag merkte, dat moeder en u geldzorgen hadden, dacht ik: misschien zijn die oude postzegels wel geld waard."

„Bravo, mijn jongen!" riep meneer Moore uit. „Dat was een fantastisch goed idee van je!"

„Wacht even," zei Toms vader. „Ga door, Tom. Wat heb je toen gedaan?"

„Ik heb een stuk of wat postzegels van de enveloppen afgeweekt en ik ben ermee naar meneer Glem gegaan. En die zei, dat er een heel kostbare zegel bij was en hij betaalde me driehonderd dollar." Tom zweeg een ogenblik en vervolgde toen: „Ik had nooit geweten, dat oude postzegels zó kostbaar waren, en ik stond gewoon met mijn oren te klapperen."

„Driehonderd dollar," mompelde Toms vader. „Ik begin het te begrijpen. Mijn jongen toch!" Hij beet op zijn lip. „Je had me weleens horen praten over het nieuwe wasmiddel, dat ik vlak voor mijn vertrek bij Supra had samengesteld en daarom dacht je. . . daarom schreef je op de cheques, die je me stuurde als afzender: N. V. Zeepfabriek Supra. Zo is het gegaan, hè, Tom?"

„Ja, vader," antwoordde Tom zacht. „Ik. . . ik wist wat voor een teleurstelling het voor u geweest was, dat u nooit meer iets van Supra gehoord had. En ik wilde u zo graag weer een beetje hoop geven."

Ditmaal was het meneer Moore, die vuurrood werd. „Penninger," zei hij schor, „wat een prachtzoon heb jij. En wat een schurk van een baas ben ik voor je geweest." Hij trok omslachtig zijn zakdoek uit zijn zak en snoot zijn neus. „Luister," vervolgde hij. „Ik heb iets goed te maken. En ik zweer je, dat ik het zal doen ook. Dat nieuwe wasmiddel van jou, Penninger. . . Ik herinner me nu pas, dat je er met me over gesproken hebt. Ik heb destijds de formule in een la van mijn bureau gelegd en daar ligt ze nu nog. Maar morgenochtend zal ik het middel door alle beschikbare machines laten aanmaken en ik breng het binnen de kortst mogelijke tijd op de markt onder de naam Tom." Zijn hand verdween in zijn binnenzak en hij kletste een chequeboek op tafel. „Penninger, ik koop de formule van het wasmiddel Tom van je voor de somma van honderdduizend dollar. Ga je daarmee akkoord?"

Charles Penninger snakte naar adem. „Meneer Moore. . ." zei hij. „Ik. . . Honderdduizend dollar. . ."

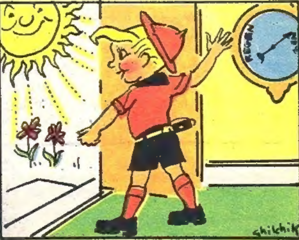
„En ik bied je tien procent van de verkoopprijs," vervolgde James Moore. „Ik zal morgen een contract laten opmaken en het je toesturen." Hij stond op, snoot zijn neus overdreven luidruchtig en liep het huis uit.

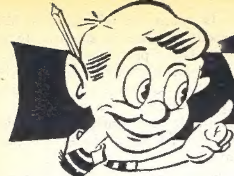
En Charles Penninger pakte de handen van zijn zoon Tom en mompelde: „Jongen toch. Mijn beste Tom toch!"

DICKIE DAPPER

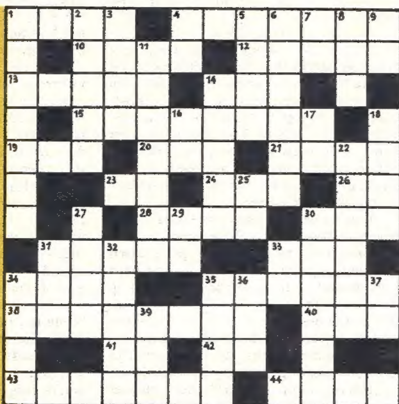

WIE PUZZELT ER MEE?

Kruis-woord-puzzel

Horizontaal :

1 Edel metaal
4 Gebrek aan geld en goed
10 Een kleine hoeveelheid
12 Beneden; lager dan
13 Waterkant
14 Rekenkundige opgave
15 Rekbaar bandje; gummi
19 Inwoner van Ierland
20 Vreemd woord, dat „vóór" betekent
21 Ongaarne; noodgedwongen
23 Tweede muzieknoot
24 Priem, die een schoenmaker gebruikt
26 Reeds
28 Bezorgdheid
30 Een van je ledematen
31 Landweg, laan
33 Lage vrouwenstem
34 Bult, die je door stoten oploopt
35 Uitdagen
38 Niet lief
40 Andere naam voor iep
41 Op dit ogenblik
42 En andere (afkorting)
43 Groot sportterrein met tribunes
44 Hoofdstad van Noorwegen

Verticaal :

1 Groter worden
2 Ooievaar
3 Een stukje van het geheel
4 Overblijfsel na verbranding
5 Aangenaam om te zien
6 Bruut; wreedaard
7 En dergelijke (afkorting)
8 Naaldboom
9 Veelgebruikt woordje, dat „daar" betekent
11 Zwevende rekstok voor acrobaten
14 Flink, sterk
16 Afkorting voor senior
17 Jacobus (afkorting)
18 Duingras
22 Uitgelaten, speels
25 Laatstgenoemde (afkorting)
27 Zangstuk
29 Voegwoord
30 Altijd
31 Niet dik
32 Groot hertachtig dier
33 Slede
34 Doffe slag
35 Telwoord
36 Turkse bevelhebber
37 Namiddag (afkorting)
39 Het verliezen van haren of veren

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

LETTERGREPENPUZZEL

MAS-TO-DONT
KE-VER
RA-BAR-BER
DE-KEN

De eerste lettergrepen vormen van boven naar beneden gelezen het woord:

MASKERADE

DUBBELWOORDEN

VAREN betekent voortbewegen met een schip, maar is ook een plant.
WIJS betekent melodie, maar ook zeer verstandig.
NOOT is een vrucht, maar ook een muziekteken,
KLAAR betekent gereed, maar ook helder.

TOEVOEGPUZZEL

B + kleur = voedsel;
M + nachtvogel = bek van een roofdier;
F + klein beetje = vervoermiddel;
S + meisjesnaam = vlug;
W + lastdier = roofdiertje.

Veel is er over deze puzzel niet te zeggen, want je ziet zelf wel wat je doen moet. Bij de juiste oplossing moeten de eerste letters van de toegevoegde woorden ook een woord vormen met de betekenis: bouwval.

DUBBELWOORDEN

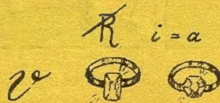
Er zijn in onze taal heel wat woorden met een dubbele betekenis. Hieronder staat een rijtje van die dubbelwoorden en het bijzondere is, dat het allemaal dierenamen zijn. Weten jullie ook de tweede betekenis van die woorden ?

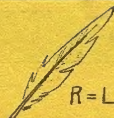
EZEL is een zoogdier, maar ook een. . .
GIER is een vogel, maar ook een. . .
BOK is een zoogdier, maar ook een. . .
SCHIMMEL is een paard, maar ook een. . .
KAPEL is een vlinder, maar ook een. . .
SLANG is een reptiel, maar ook een. . .

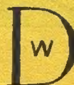
Spreekwoordrebus

COCO
DE CLOWN
HEERLYKE TOFFEES

BLIEFT U OOK EEN TOFFEE?

JA, LEKKER VOOR NA DE VOORSTELLING!

HALLO, LUI!

NU KUNNEN ZE LACHEN!

HEE, WAT GEK! ER LACHT NIEMAND!

DIT EENS PROBEREN.

NÓG NIKS!

HIER LACHEN ZE VAST WEL OM!

NU, GAAN ZE ZO BRULLEN!

WÁT? ZELFS GEEN GLIMLACH...

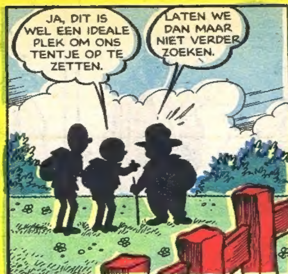

COCO GAAT AF.
IK HOU ERMEE OP; NIEMAND VINDT HET LEUK!

IK NEEM MAAR EENS ZO'N TOFFEE

O, DAAROM WILDEN ZE NIET LACHEN!

HUN KAKEN ZATEN VAST DOOR DIE TOFFEES!

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.